βιπίδιον χρήσιμον εἰς φύσησιν τοῦ πυρός, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 48.

φῦσήτωρ, ορος, ὁ, = **φυσητήρ,** ἀσκοὶ Νόνν. Διονυσ. 30. 70.

φῦσίᾶμα, τό, φύσημα δυνατὸν τῆς ἀναπνοῆς, ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 53.

φῦσιασμός, ὁ, ὁ ἦχος ὁ παραγόμενος κατὰ τὴν ἐκπνοήν, Ἀριστ. Πρβλ. 11. 41.

φῦσιάω, Ἐπικ. μετοχ., **φῦσιόων·** — ἀμετάβ, ὡς τὸ φυσάω I, φυσῶ ἰσχυρῶς, ἀναπνέω δυνατά, ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας, ἀσθμαίνω, ἵπποι φυσιόωντες Ἰλ. Δ. 227, Π. 506· μόχθοις ἀνδρομῆσι φυσιᾷ σπλάγχνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 248· φυσιῶν .. ἑκδάλλει πνοὴν .. φοινίου σταλάγματος (πρβλ. **φυσάω** II. 5), Σοφ. Ἠλ. 1238. 2) σίζω, συρίζω, φυσιόωσα ἔχις Ὀππ. Κυνηγ. 1. 262, πρβλ. 2, 245. 3) μεταφορ., φυσῶμαι, «φουσκώνω», ὑπερηφανεύομαι, Ναυμάχ. 63, Χρυσόστ.

φῦσίγγη, ἡ, = **φῦσιγξ** II, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Ἀχ. 526, Σουίδ.

φῦσιγγόομαι, Παθ., (φῦσιγξ) θυμοῦμαι, ἐξερεθίζομαι φαγὼν σκόροδα, κυρίως ἐπὶ ἀλεκτρυόνων μαχητικῶν, ὡς τὸ **σκοροδίζομαι·** ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 526, οἱ Μεγαρεῖς (οἵτινες εἶχον πολλὰ σκόροδα) λέγονται ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι, ὀργισθέντες ἐξ ὀδύνης.

Φῦσί-γνᾰθος, ον, ὁ ἔχων πεφυσημένας, φουσκωμένας τὰς παρειάς, ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομ., πρβλ. Δημ. 442. 15. Ἐντεῦθεν ὁ Τζέτζ. **κατεσκεύασε** ῥῆμα **φυσιγναθέω,** = φυσῶ τὰς γνάθους.

φῦσι-γνώμων, ον, = **φυσιογνώμων,** Θεοκρ. Ἐπιγρ. 11. 1.

φῦσιγξ, ιγγος, ἡ, «χηλαὶ ἢ φύσιγγες βαγάδες πτερνῶν, αἰδοῖου» Ἱπολυδ. Δ', 198. II. «σκορόδου φύσιγγα, τὸ ἔξωθεν λέμμα» Ἐρωτιαν. σ. 352, Γαλην. Ἱππ. γλωσσ. ἐξήγ. 594 ἔνθα: φύσιγρα, Θεῳρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 7. 4, 12· ἢ (κατὰ τὰ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 526), «τὸ ἐκτὸς λέπισμα τῶν σκορόδων, ἡ φυσίττη». 2) ἴδιόν τι εἶδος σκορόδου, Διοκλῆς ὁ Καρύστιος παρ' Ἀθην. 68E.

φῦσί-ζοος, ον, (φύω, ζωὴ) ὁ παράγων ζωήν, διδοὺς ζωήν, τοὺς δ' ἦδη κάτεχε φυσίζοος αἶα, «ἤτοι τὰ πρὸς ζωὴν φύουσα καὶ δωρουμένη» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 243· ἢ μὶν ἐρύζει γῆ φυσίζοος Φ. 63, Ὀδ. Λ. 301, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67, πρβλ. Εὐστ. 410 κἑξ· φυσιζόου .. Ζηνὸς γένος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 585 (κατὰ τὸν Schütz ἀντὶ **φυσίζοον,** πρβλ. στ. 592)· φ. ὕδωρ Ἀνθ. Παλατ. 9. 383· ἀήρ Τρυφιό. (ὀρθότ. Τριφ-) 77, κλπ.

φῦσί-ζωος, ον, = τῷ προηγ., Ἐπίγραμμ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 3538, καὶ παρὰ μεταγεν., ἀλλὰ συχνάκις ἐφθαρμένον ἀντὶ **φυσίζοος,** Wern. Τρυφ. (γρ. Τριφ. σ. 124).

φῦσίκευμα, τό, σπουδὴ τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, Τζέτζ. Ἰστ. 11. 480.

φῦσῐκεύομαι, εἶμαι ἢ ὁμιλῶ ὡς ἐπιστήμων φυσικός, ὡς γινώσκων τὴν φυσικὴν ἐπιστήμην ἢ φυσιογνωσίαν, Ἰουλιαν. παρὰ Γαλην. 18. 1, σ. 258, Τζέτζ., κλπ.

φυσίκιλλος, ὁ, εἶδος ἄρτου, Λακων. λέξις παρ' Ἀθην. 139A.

φῦσικός, ἡ, όν, (φύσις) ὡς καὶ νῦν, ὁ εἰς τὴν φύσιν ἀνήκων, παραγθεὶς ὑπὸ τῆς φύσεως, ἔγγενής, ἐσωτερικός, ἅπαξ ἐν Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 1, οὐδαμοῦ παρὰ Πλάτωνι, ἀλλὰ σύνηθες παρὰ μεταγενεστέροις πεζογράφοις ἀπὸ τοῦ Ἀριστ. καὶ ἐφεξῆς· ἀντίθετον τῷ διδακτός, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., ἀντίθετ. τῷ νομικός, (ὁ κατὰ συνθήκην), Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ 5. 7, 1· — ἐπὶ ὕφους, φυσικός, ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, συνάπτεται τῷ ἀληθής, Διονύσ. περὶ Θουκ. 42· τὸ φυσικὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τεχνικόν, αὐτόθι 34· — φ. υἱός, παῖς Θωμ. Μάγ., Βυζ. — ἐπίρρ. **-κῶς,** ἐκ φύσεως, κατὰ φύσιν, φυσικῶς, κινεῖν, κινεῖσθαι Ἀριστ. Φυσ. 3. 1, 7, περὶ Οὐραν. 4. 1, 1· φ ὠχυρωμένη Διόδ. 20 55· φ. καὶ ἀπαρασκεύως Πολύβ. 6. 4, 7, κλπ. II. ὁ ἀνήκων ἢ ἀποβλέπων εἰς τὴν τάξιν τῆς ἐξωτερικῆς φύσεως, ὁ τὴν φύσιν ἐξετάζων, ἡ φ. ἐπιστήμη, ἡ φ. θεωρία Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 1. 1, 13 καὶ 44· φ. φιλοσοφία αὐτόθι 2, 7, 13· καὶ μόνον ἡ φυσική, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 8, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θεολογική καὶ μαθηματική, αὐτόθι 10. 7, 9, κ. ἀλλ.· οἱ φ. λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 7. 14, 5· φ. προτάσεις, ἀντιθ. τῷ ἠθικαὶ καὶ λογικαί, ὁ αὐτ. ἐν Τοπικ. 4. 14, 4.· οὗτω, τὸ φυσικόν, τὸ ἠθικόν, τὸ λογικὸν ἦσαν αἱ τρεῖς διαιρέσεις εἰς ἃς διῄρουν τὴν φιλοσοφίαν οἱ Ἕλληνες διδάσκαλοι, μάλιστα δὲ οἱ Στωϊκοί, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 13, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 97A· τὰ πρῶτα καὶ φυσικώτατα, τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν πραγμάτων, Πλούτ. 2. 395D.

2) ὁ φ. ὁ ἐρευνητὴς τῆς φύσεως, φυσικὸς φιλόσοφος ἢ ἐπιστήμων τῆς φυσικῆς, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 1, 18, περὶ Ζῴων Μορ 1. 1, 29, Μετὰ τὰ Φυσικ. 5. 1, κ. ἀλλ.· περὶ πασῶν τῶν αἰτιῶν εἰδέναι τοῦ φ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 7, 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 3. 3, 4· — οἱ φυσικοὶ ἐκαλοῦντο οἱ Ἴωνες καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι οἱ πρὸ τοῦ Σωκράτους ὑπάρξαντες (πρβλ. **φυσιολόγος**), ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 2, 1., 1. 4, 1., 3. 5, 12, περὶ Ψυχ. 1. 1, 11, κ. ἀλλ.· ὁ φυσικώτατος, ὁ Θαλῆς, Λουκ. Νέρ. 4. 3) ἡ φ. ἀκρόασις, ἐπιγραφὴ πραγματείας τινὸς κοσμογονικῆς ἐν Ἀριστ· τὰ φυσικά, τὸ ὄνομα τῶν φυσικῶν αὐτοῦ πραγματειῶν, Φυσικ. 8. 10, 19, περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 2, 10, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 8, πρβλ. Προβλ. 10. 4) ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀντίθετον τῷ λογικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 7, 2., 3. 5, 8, κ. ἀλλ. III. παρὰ μεταγεν., ὁ ἀνήκων εἰς κεκρυμμένους νόμους τῆς φύσεως, μαγικός, φ. φάρμακα, φυλακτήρια, ἴδε Salmas. ad Hist. Aug. 2. 457· οἱ φυσικοί, γόητες, μάγοι προσποιούμενοι γνῶσιν τῆς φύσεως καὶ τῶν κρυπτῶν αὐτῆς δυνάμεων, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 884· οὕτως ἐπίρρ. **-κῶς,** Γεωπον 9, 1, 5.

φύσιμος, ον, ὁ δυνάμενος νὰ παραγάγῃ, σπέρμα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 8, κλπ.· σῖτος ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 16. 3.

φῦσιογνωμέω, -γνωμία, -γνωμικός, μεταγενέστ. καὶ ἡμαρτημένοι τύποι ἀντὶ **φυσιογνωμονέω** κλπ.

φῦσιογνωμονέω, σπουδάζω, μελετῶ τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν ἢ τοὺς χαρακτῆρας, κρίνω περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ὄψεως, τινὰ Δημ. 799 21, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 27, 8 κἑξ., Φυσιογν. 1, 9, κλπ.· φ. ἔκ τινος, κατά τι αὐτόθι 1. 4 καὶ 7, κ. ἀλλ.· — Παθ., κρίνομαι ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν χαρακτήρων, αὐτόθι 2. 1, κ. ἀλλ.

φῦσιογνωμονία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κρίνειν τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτοῦ γνωρισμάτων, ὁπόσοι τὴν ἰατρικὴν ἀσκέοντες φυσιογνωμονίης ἀμοιρέουσι Ἱπποκρ. παρὰ Γαλην. τ. 19, σ. 530, 5, Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 2· — ἡμαρτημένως δὲ φέρεται **φυσιογνωμία** ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 764.

φῦσιογνωμονικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φυσιογνωμονίαν, σ. σοφία Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 85· ὁ φυσιογνωμονικός, ὄνομα πραγματείας τοῦ Ἀντισθένους, Ἀθήν. 656F· τὰ φυσιογνωμονικά, ὄνομα πραγματείας φερούσης τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστοτέλους. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. 838. 19.

φῦσιο-γνώμων, ον, γεν. **ονος,** ὁ κρίνων περί τινος ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ὄψεως, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 3, 32, Φυσιογν. 1. 4., 2, 3. κλπ.· — ἐν Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 11. 1, χάριν τοῦ μέτρου, φυσιγνώμων ὁ σοφιστής.

φῦσιολογέω, λόγον ποιοῦμαι περὶ τῆς φύσεως, ἐξετάζω τὰ φυσικὰ αἴτια καὶ φαινόμενα, φ. περί τινος Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 1, Διόδ. 3. 62, Πλούτ. 2. 921D, κ. ἀλλαχ.· ἀπολ., αὐτόθι 118D, κ. ἀλλ. II. ἑρμηνεύω ἐκ φυσικῶν ἀρχῶν, ἐξηγοῦμαι διὰ φυσικῶν ἀρχῶν, Τίμαιος φ. τὴν ψυχὴν κινεῖν τὸ σῶμα Ἀριστ. περὶ Ψυχ 1. 3, 13· — Παθ., Πλούτ. 2 894F.

φῦσιολόγημα, τό, ἔρευνα, ἐξέτασις τῆς φύσεως, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογέν. Λαερτ. 10. 87.

φῦσιολογητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φυσιολογῶ,** δεῖ **φυσιολογεῖν,** Διογέν. Λαέρτ. 10. 86, Σέξτ. Ἐμπ. 1 18.

φῦσιολογία, ἡ, ἐξέτασις τῶν φυσικῶν αἰτίων καὶ φαινομένων, φυσικὴ φιλοσοφία, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 4, 24, Πλούτ. 2. 420B, κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Λογγῖνος 12. 5, κλπ.

φῦσιολογικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν φυσιολογίαν ἢ τὴν ἐξέτασιν τῆς φύσεως, μάλιστα δὲ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, φυσιολογικὸν ἰατρικῆς μέρος ἐν ᾧ περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου διαλαμβάνομεν Γαλην. τ. 2, σ. 365 φυσιολογικὸν μὲν οὖν ἐστι τὸ περὶ τὴν θεωρίαν τῆς διοικούσης ἡμᾶς καὶ οἰκονομούσης δυνάμεως φύσεως ὁ αὐτ. ἐν Ὅροις Ἰατρ. 19, σ. 451 ἐν τέλει, ἔκδ. Kühn.· ὁ **φυσιολογικὸς Φίλων** 1. 139, κλπ.

φῦσιο-λόγος, ὁ ποιούμενος λόγον περὶ τῆς φύσεως, ὁ ἐξετάζων τὰ φυσικὰ αἴτια καὶ φαινόμενα, φιλόσοφος ἢ ἐρευνητὴς τῆς φύσεως, λέγεται δὲ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Ἰώνων καὶ τῶν ἐκ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος φιλοσόφων, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 11., 1. 8, 17, π. Ψυχῆς 3. 2, 9, περὶ Ζ. Μορ. 1. 1, 26, κ. ἀλλ.· φ μᾶλλον ἢ ποιητήν, περὶ τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 1, 11. — Ἐπίρρ. **-γως,** Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 10. 31.

φῦσιο-ποιέω, μετασχηματίζω ὡς διὰ νέας φύσεως, Κλήμ. Ἀλεξ. 631.

φῦσιοσκοπέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τὴν φύσιν, Κύριλ. Ἱεροσ. σελ. 164.

φῦσιουργός, ὁ (**ἔργω**) ὁ ποιητὴς τῆς φύσεως, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 390.

φῦσιόω, (φύσις) διαθέτω τινὰ κατὰ φύσιν, μετ' ἀπαρεμφ., ὁ διὰ τῆς φαντασίας συνεθισμὸς φυσιοῖ πως ἡμᾶς πρὸς αὐτὰ ἔχειν ὡς πρὸς συνήθη Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 219. — Παθ., **πεφυσιωμένος,** η, ον, ὁ γενόμενος φυσικός, Ἀριστ. Κατηγ. 8, 3, πρβλ. Κλήμ. Ἀλεξ. 859.

φῦσιόω. (φῦσα) πληρῶ ἀνέμων, «φουσκώνω» τινά, Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. η', 1· (περὶ τῆς Ἐπικ. μετοχ. φυσιόων, ἴδε φυσιάω). — Παθητ., Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. δ', 6, 18, 19, κλπ., Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. 7, σ. 859, κλπ.

φύσις [ῦ], ἡ, γεν. **φύσεως** Εὐρ. Τρῳ. 886 καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, **φύσεος** Ἀριστοφ. Σφ. 1282. 1458 (δωρικὰ χωρία), Ἰων. **φύσιος**· Ἀττικ. δυϊκ. **φύσει** ἢ (ἐν ἐνὶ Ἀνιγράφῳ) φύτη (πρβλ. **πόλις**) Ἱππάτ. Πολ. 410E· (ἴδε ἐν τέλει). Ἡ φύσις προσω-